

Groep 'Snoaren' houdt het voor gezien

Ze deelden de afgelopen zeven jaar hun muzikale leven en nu zitten ze naast elkaar om te vertellen waarom het ophoudt. Harm Posthumus en Jack Simon traden zaterdagavond in de Hoogeveense Tamboer voor de laatste keer op als Snoaren, waarvan zij de basis en de kern vormden. Ze houden er mee op, na lang succesvol te zijn geweest in de provincies Groningen en Drenthe. Met liedjes over bijvoorbeeld de pijpen van de Hunzencentrale en over de Groninger straatzanger Jan Roos. Het stoppen van het duo uit Vries heeft niet te maken met tijdgebrek, een conflict of te weinig succes. Ze maken duidelijk dat ze muzikaal uit elkaar zijn gegroeid en dat ze zich daarom niet meer vernieuwen. De bron van Snoaren is opgedroogd. Posthumus (43) en Nieborg (38) gaan hun eigen muzikale weg.

"Maar we zullen heus nog wel eens samen spelen."

Harm en Jack zijn altijd oprecht geweest," zegt Frederik Beekman. Hij kan het weten want de laatste paar jaar maakte hij ook deel uit van Snoaren. Hij is de 18-jarige zoon van Dick Beekman, voormalig drummer van Cuby and the Blizzards. Frederik is inzetbaar als drummer, toetsenist en gitarist. Hij is aanwezig bij het interview, maar kent zijn positie. Snoaren, dat is toch in de eerste plaats Harm en Jack. Die opmerking over oprechtheid blijkt echter hout te snijden als de oprichters dieper ingaan op hun besluit te stoppen. Jack Simon: "We hebben qua muziek andere ideeën gekregen. Je moet elkaar aanvoelen

Roelof Posthumus (rechts) en Jack Simon (midden), de kern van Snoaren, waarvan de laatste jaren ook Frederik Beekman (links) deel uitmaakte.

© NOORD NED FOTOPERSBURO/HARRY KANNEGIETER

en niet iets anders spelen dan de ander wil horen. Harm was een gelijkwaardige partner, maar als je tijdens het spelen aan andere akkoorden zit te denken, klopt het niet."

Harm Posthumus: "Het echte gevoel was er niet meer. Op het podium was het niet zo'n probleem, maar het maken van nieuwe liedjes lukt niet meer goed. Als ik vroeger met een idee kwam dan was het 'yes' en dan gingen we er samen mee aan de slag. Dat leverde altijd iets op waar we samen achter stonden. Maar als we de laatste tijd gingen sleutelen aan iets nieuws werd het er eerder slechter dan beter op. We hebben te veel respect voor elkaar om op die manier door te gaan. Je moet stoppen voor het echt doodloopt."

Het slotakkoord was in Hoogeveen, het begin lag in Vries. Harm Posthumus stapte zeven jaar geleden 'Het Klankgat', de muzikwinkel van Jack Simon, binnen en vroeg om een setje snaren (snoaren!). Ze kenden elkaar niet. "Speel eens wat," vroeg Jack en daarmee werd de basis gelegd voor de samenwerking. Op een liedjesfestival in Assen traden ze apart, maar ook voor het eerst samen op met het eigen nummer 'Ain land', waarin ze hun visie gaven op de toenmalige discussie over de kop van Drenthe.

Het was de eerste in een lange serie liedjes met Nederlandse en Engelse teksten, maar ook in streektaal. Als Drentse muzikanten hadden ze eigenlijk de naam Snaoren moeten kiezen, in plaats van de Groningse 'oa',

maar de geboren Groninger Harm Posthumus tilt er niet zwaar aan. "Dat met die spelling wisten we destijds geloof ik niet eens. Bovendien waren we meer op Groningen gericht. Roel Reijntjes heeft er wel eens wat van gezegd als we volgens hem een fout woord gebruikten. Iedereen probeert je altijd in een vakje te stoppen, maar wij pasten niet in een vakje." Jack Simon spreekt zelfs geen dialect, maar redde zich er in de liedjes wel mee.

'Spookhuus'

'Het meisje van Yde' dat gaat over het befaamde veenlijk, is hun bekendste nummer, maar ook bezongen ze onder meer de (gesloopte) vijf pijpen van de Hunzencentrale en de Groningse straatzanger Jan Roos.

Ook werd het Gasuniegebouw als 'spookhuus' betiteld. "We hebben samen veel beleefd, zeggen ze nagenietend. Dan komen de verhalen over optredens in theaters, cafés en zelfs een klooster, op radio en tv, op festivals en bruiloften, over hele en halve ongelukken.

Dat het optreden in de Tamboer hun laatste was, is nog niet overal doorgedrongen. Er komen nog steeds inviaties binnen. Jack Simon: "De directeur van de Tamboer nodigde ons na afloop uit voor het folkfestival dat daar volgend jaar wordt georganiseerd." Dat feest gaat niet door, alhoewel, "zeg nooit, nooit." En als het inderdaad echt helemaal over is, dan weet Harm Posthumus één ding zeker: "Snoaren is gestopt, maar de liedjes blijven."

NV/N 0-3-01